

Belvárosi Harangszó

A SARKAD-BELVÁROSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG IDŐSZAKOSAN MEGJELENŐ LAPJA

XIII. évfolyam 4. szám

2025. augusztus

Kedves Olovasó!

A nyár sokak szemében a pihenés, a feltöltődés időszaka. Ha nem is teljesen így van ez, valójában a legtöbb ember erre az időszakra teszi üdülését, akár a családdal, akár baráti társasággal. Ilyen szavunk is született rá: *nyaralás*. S azt csak nyáron lehet. Tehát a nyár az az időszak, amikor ki szeretnénk pihenni az egész évi fáradalmainkat, és valami olyasmit csinálni, amit a hétköznapiakban nem tudunk megtenni.

Kikapcsolódni. Ez a szavunk is mennyire beszédes. Ki akarjuk kapcsolni a mindennapokat, azok monoton egymásutánosságát, a megszokottat, amelyben nem vagyunk boldogok, nem vagyunk megelégedettek. Ezt szeretnénk pótolni egy-két hét alatt, míg tart a szabadság. Olyanok megalkotott szavaink, mintha a munkás hétköznapiok a fogság ideje lenne, melyből alig várjuk, hogy szabaduljunk. S még az is így van ezzel, aki szereti a munkáját, aki szívesen tevékenykedik.

A lehetőségek egész tárházát igyekeztünk biztosítani a minőségi feltöltődéshez ezen a nyáron is a gyülekezet közösségében. Már évek óta tesszük ezt így, és nem véletlenül. Nyáron úgy is együtt lehetünk, ahogy az év többi napján nem. Kicsit kötetlenebbül, kicsit lazább formákban, kicsit másképp, mint ahogy megszoktuk. Gyülekezeti kiránduláson, egy táborban a tűz körül vagy egy ebédlő asztalnál, buszon, múzeumban, vagy a strandon, vagyis olyan helyszíneken, amelyek eltérnek a hétköznapiaktól, azoktól a keretektől, melyekben élünk, mint ember és mint keresztyén gyülekezet.

Ezek az alkalmak és lehetőségek mások és különlegesek, mégsem térhetnek el az eredeti céltól, mert akkor meghazudtolnánk önmagunkat, akkor nem lennénk azok, akik vagyunk. Ugyanis bárhol, és bármikor van alkalom az örömhírről beszélni, azt meg kell ragadni. Épp ezen a ponton más egy gyülekezeti program, mint egy családi nyaralás, vagy épp egy wellness hétvége. Itt nem csak pihenést, testi kikapcsolódást, feltöltődést kínálunk. Nem csak azért vannak táboraink a gyermekeknek, hogy a szülőket tehermentesítsük arra a hétre, és nem csak vigyázunk

rájuk, hanem valami olyasmit kívánunk adni ezeken a napokon, amely különlegesen értékes.

Arról beszélünk, és arról tettünk megvalósított programjainkkal is bizonyosságot, amelyre építjük a saját életünket is: Isten szeret minket, és ezt a szeretetet felkínálja minden embernek. Ennek a felismerése jelenti az igazi felüdülést. Ez a hétköznapiakra is pozitív hatással bír. Már nem csak menekülünk a mindennapok szürkeségéből, mert azok nem szürkék lesznek, hanem színnel telnek meg. A nyárról, és annak egy időszakáról nem úgy beszélünk, hogy szabadság, talán csak a megszokás fogja megtartani ezt a szót, de mi tudjuk, hogy az év többi napján sem vagyunk rabok. Valaki egyszer azt mondta, hogy „*az*

elégedettség titka: nem sajnálni, ami nincs, hanem értékelni, ami van.”

Ha Isten szemével kezdjük látni a hétköznapijainkat, akár az iskolába, annak szabályaiba való visszarázódást, akár a munkahelyre való visszatérést, más fénytörésbe kerül minden.

Mindezeket a dolgokat nem negatívumként, kényszerpályaként éljük meg, hanem meglátjuk annak értékét. Sőt, ha ezzel a szemmel nézzük a világunkat, akkor meglátjuk azt is, hogy Isten épp azt akarta, hogy az ember itt váljon valóban szabaddá. Ne csak két hétre, ne csak egy időre, hanem örökké.

S ki, ne vágya erre a szabadságra? Ám hogy végig tudjunk menni az igazi szabadság felé vezető úton, hogy legyőzzük a mindennapok ránk telepedő egyhangúságát, hogy meglássuk tevékenységeink valódi értelmét, ahhoz mindig töltődni kell. Fel kell töltődnünk Isten szavával, az Ő értünk küldött Lelkével, aki által megérthetjük, hogy Isten mennyi mindent tett értünk, hogy mi megváltott, szabad és boldog gyermekei lehessünk.

Ezt a feltöltődést kínáltuk ezen a nyáron is gyülekezetünk egészének. A helyszín, a pillanat, a történet lehet más volt, de az üzenet mindig ugyanaz. Isten velük van, és azt akarja, hogy mi is Vele legyünk. Ne váljon el élesen egymástól hétköznapi és üdülés, munka és szórakozás, élmények és mindennapok. Isten velünk van, és arra hív, hogy Igéjével feltöltődve legyen erőnk és kedvünk élni, dolgozni és hálát adni mindezért.

Koncz Zsolt lelkipásztor

Szövetségesek

Testtél

Illatok. Az esőé, ami megöntözi a szántóföldet. A frissen sült kenyéré.

Hangok. A szélé, amitől hullámszik a gabona. A tűz pattogásáé. Ahogy kiveszik a kemencéből és a kormot lekaparják róla. Ahogy a kés hegyével keresztet karcolnak rá, mielőtt megszegik.

Textúrák. A ropogós kéregé és a foszlós, puha, meleg kenyérbélé. A szakadozó falaté, a karcos csücsöké.

Ízek. Amikor a leves mellé esszük, mégis úgy érezzük, a levest esszük a kenyér mellé.

Megelégedés. Ahogy kézzel kézre adjuk. Ahogy táplál a falat és a közösség.

Törvény és új kenyér

Államalapításunk ünnepe egyben az új kenyér ünnepe is. Pünkösdkor olvastam, hogy az eredeti zsidó ünnep, a Sávúot vagy a Hetek ünnepe a törvényadás és szintén az új kenyér ünnepe. Törvény és életadó kenyér: mindebben az Ó- és az Új szövetség egyszerre jelenik meg.

Az, hogy a Szentlélek pünkösdkor töltött ki, igazolja, hogy Krisztus, aki önmagát adta értünk, betölti a törvényt, Isten pedig az Ő áldozata nyomán „a szívünk hústábláira” írja azt. A mag, amelyet elvetettek, sokszoros termést hoz.

Szövetségkötés

A sávúot szó esküvéseket is jelent, mivel ezen a napon két eskü is elhangzott: az egyik a zsidó nép részéről: „Majd <Mózes> fogta a szövetség könyvét, és felolvasta a nép előtt. Azok ezt mondták: Engedelmesen megtesszük mindazt, amit az Úr mondott.” (2Móz 24,7) a másik Isten részéről: „Papok királysága és szent népem lesztek. Ezeket az ígéket kell elmondanod Izráel fiainak.” (2Móz 19,6)

Mindez a szövetségkötéskor – a törvényadáskor – hangzott el, amikor vérrel hintette be Mózes az oltárt és a népet is.

Bár ez a szövetség az ember számára megtarthatatlannak bizonyult, maga a szövetség – és a benne önmagát kötelező szövetséges – megtartotta az embert.

Később Isten hozott áldozatot az ember helyett is – úgy, hogy emberré lett.

De nem csupán helyettesítés volt ez, hanem egy új szövetség megkötése is: míg a törvény az igazságtalanságot leplezte le, Krisztus az igazságát adta az embernek.

Isten kijelenti magát az embernek

A nép képviselője, Mózes látta az Istent, a nép pedig látta és hallotta, amikor az Úr egy sűrű felhőben

megjelent és a vezetőjükkal beszélt. A törvény a kőtáblákon olvasható volt.

Krisztusban a szentség már emberi testet öltött, a Szentlélek pedig nemcsak a lelkiismeretünket ébreszti fel, hanem új életet ad, megajándékozva mindazzal, ami „az életre és a kegyességre való” (vö. 2Pt 1,3).

Élet Krisztusban

A Tízparancsolat átadását magába foglaló szövetségkötés olyan volt, mint egy lakodalom. Milyen szép kifejeződése ez annak, hogy Isten az életet táplálja bennünk!

Hogy máshogy is fejeződhetne ki, mit kaptunk Krisztusban, ha nem a bor és a kenyér által? Talán az embert is azért alkotta meg a Teremtő a test táplálásával, hogy az a lélek és az élet táplálására mutasson. Ő a kenyér, Ő az élet.

Új szövetség

Mi tart meg az új szövetségben? Maga Krisztus. Ő táplál, mert Ő az áldozat.

Önmegváltási és önfelmentési kísérletek helyett – a vallás is lehet ilyen – elfogadhatjuk a kegyelmet és vele együtt a kegyelemre szorultságunkat.

Tekinthetünk így magunkra és egymásra. Egy másik ország rendje szerint.

De hogyan táplál minket Krisztus? – adódik a kérdés. Misztérium ez, melyet nem birtokolhatunk értelmünkkel, de egyre inkább ízlelhetjük, tapasztalhatjuk, egyre inkább gyönyörködhet benne az értelmünk is.

Jézus mondja az ötezer ember megvendéglése utáni napon:

„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.

(...) Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.

Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem marad, és én őbenne.” (Jn 6,51,53-56)

Táplál az Ige, az úrvacsora, a Krisztus evangéliumán való elmélkedés, önmagunk gyakorlása a szeretetben – törődötten is, néha áldozatok révén. Emlékezésre nem az utolsó vacsora szerzőjének, hanem nekünk van szükségünk.

Isteni államalapítás

Az Újszövetségben így olvasunk Isten államalapításáról és állampolgári rangunkról, méltóságunkról és felelősségünkéről: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek

nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket...” (1Pét 2,9)

Papok birodalma és szent nép – ez Isten országa. Ez a nemzeti ünnepnél is nagyobb öröm szabadítson fel minket arra, hogy emberi kapcsolódásainkon és hivatásunkon keresztül munkálkodjunk nemzetünk jó(l)létén úgy, hogy Krisztussal táplálkozunk és Őt követjük!

Nemzetünknek szüksége van Isten országának polgáira.

*Jakus Ágnes
parokia.hu*

Fekete Károly: Az első kenyérszentelés

„Aki az Élet Kenyerét veszi magához, az a nagylelkű Isten vendége, annak lényé nem hullik a semmibe, annak ez a Krisztus-kapcsolat az életre támadás forrása” – fogalmazott Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke 2025. augusztus 20-án, a debreceni Nagytemplom előtti kenyéradás alkalmával.

Püspöktársaimmal tizedszer állunk a debreceni Nagytemplom elé augusztus 20-án, hogy megáldjuk az új kenyeret. Itt állhatnánk századjára is, semmit nem érne, ha nem történt volna meg az első és legdöntőbb kenyérszentelés.

Ez az első és legdöntőbb kenyérszentelés az volt, amikor a János evangéliuma szerint Jézus kimondta magáról: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha.” (Jn 6,35) Jézus fontosnak tartja a földi kenyeret, de életbevágónak tartja a lélek táplálását is. Egyik sem hanyagolható el, sőt titokzatos kapcsolat van a kettő között. Az Élet Kenyere mellett minden földi kenyér csak kép és hasonlat, mert a kenyér olyan reményeket kelt bennünk, amit teljes egészében nem tud garantálni. A földi kenyér életben maradással kecsegtet, de az élet a kenyérrel együtt is véges. Jézus azonban, mint az Élet Kenyere, az öröklétre táplál.

Ez nagyobb csoda, mint a kenyérszaporítás; életbe vágóbb, mint bármely földi eledel. Érettünk Jézus kenyér-fontosságúvá vált. Az élet kenyereként Ő nem kényszerkenyér, hanem ajánlat és ajándék, odaadás és gazdagítás.

A mi kenyérünk változó minőségű, romlandó, megszáradó, megpenészedő és elfogyó. A Krisztus-kenyér mennyei minőségű: örök, elevenítő, üde és kifogyhatatlan.

Van, amikor pazarló kenyérpusztítók vagyunk, és megfeledezünk kenyéradó Mennyei Gazdánkról.

Van, amikor kenyérkeresőkként hajtunk a nagyobb darab kenyérért, és közben elfelejtjük: az élet teljessége nem a kenyérrel adatik.

Van, amikor heves háborúval visszük kenyértörésre viszállyainkat, és kegyetlenkedésekkel lelki-testi sebesülést okozva, meggyalázzuk az élet szentséges tiszteletét.

Most mégis a gondviselés folyamatosságából kapott új kenyérre nézünk, és hálát adunk, hogy nekünk tápláló Istenünk van!

A mindennapi kenyér és a Mennyei Kenyér abban közös, hogy mindkettő Isten szeretetének ajándéka. Aki az Élet Kenyerét veszi magához, az a nagylelkű Isten vendége, annak lényé nem hullik a semmibe, annak ez a Krisztus-kapcsolat az életre támadás forrása. Aki Őhozzá megy és Benne bíz, az nem szűkölködik, annak asztal terül, akár még az ellenségei szeme láttára is. (Vö. Zsolt 23.)

Isten kenyere sohasem változik! Ahol a test éhsége és a szív éhsége megtalálja a maga méltó eledelét, ott megszületik a békesség és az öröm, a nyugalom és az elégedettség.

Találjunk rá a gondviselő Atyára, aki szeretetével naponta táplál bennünket!

Vágyjunk erre az életadó Krisztusra, az elegendőre, aki a létezés birtokosa!

Árassza ránk áldását a megszentelő Lélek, hogy mi is ott legyünk a kegyelem mennyei asztalánál!

Istennek népe:

*Aldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön terajtat!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!
Ámen.*

2025. augusztus 20. Római katolikus templom - Sarkad

„Jól tudom, hogy az Úr győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hősteteivel. Ezek a harci kocsik, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét. Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk, és talpon maradunk.” (Zsoltárok 20,7–9)

Augusztus 20-a Szent István királyunk ünnepe, s talán sokadszorra hallhatjuk, hogy István király mennyire komolyan vette, s milyen buzgón gyakorolta a keresztyén hitet. Nem csak külsőségekben mutatkozott ez meg, hanem a magánéletben is. A fiának írt intelmeiben is első helyre teszi a hit gyakorlásának fontosságát, mint a király legfontosabb erényét, sőt elengedhetetlen feladatát. Mondhatnánk ezt egyfajta felvett magatartásnak is akár, vagy egy olyan ügyes politikai húzásnak, amely nagy királyunk bölcsességét, belátását, okos hozzáállását dicséri,

hiszen abban a korban komoly politikai erővel bírt az egyház egész Európában. Mégis, azt látjuk, István minden megnyilatkozásából, hogy ez nem csak egy póz volt, nem egy szerep, amelyet eljátszott. S itt kapcsolódunk a felolvasott igeszakaszhoz, hiszen a 20. zsoltárban is az író egy olyan királyról beszél, aki népét képviseli az Isten előtt. Népe és ő összefonódik. Amit a király tesz, azt a népével együtt teszi. Érte, és vele cselekszik. Ezért nem mindegy, hogy mit is cselekszik, hogy milyen döntéseket hoz, hogy miben bízik, hogyan gondolkodik. Minden időben meghatározó volt ez minden uralkodó, vagy épp politikus számára.

Am amiről itt olvasunk, az túlmutat minden földi királyon, hatalmasságon, túlmutat Szent István örökségén is, s minden uralkodói magatartáson. Mert bár a földi királyok között is voltak hívő emberek, de amikor harcra, háborúra került a sor, akkor bizony ők is emberekké váltak, akiknek fegyverkezni kellett. Sokszor önvédelemből, honvédő háborúba kényszerültek, de ahhoz, hogy csatáikat megvívják, ahhoz földi fegyverekre volt szükség. S milyen félelmetes, hogy erről ma is kell beszélnünk, és nem tudhatjuk, hogy a fejünk fölött a hatalmasságok, a mai királyok, a világ mai vezetői, hogyan döntenek? Nem tudjuk, milyen jövő felé tartunk? Csak bizakodhatunk, csak reménykedhetünk, hogy a béke hangja győz, de hogy mellette miről szólnak az emberi érdekek, azokról nekünk fogalmunk sincs.

Am azért más ez a zsoltár, mint egy királyért mondott könyörgés, mert a prófétai szó már tudja, hogy Isten felkentjét az Úr meghallgatta, és lehet, hogy mások harci kocsikkal, lovakkal, vagyis a kor legmodernebb fegyvereivel dicsekednek, de ők, vagyis Isten népe Istennek, az Úrnak a nevével dicsekszik. Vagyis nekünk, ma élő embereknek is fel kell ismernünk, hogy a harci kocsik, maguk a háború eszközei, s azok csak az emberi dicsekvésre alkalmasak, nem egyéb. No meg arra, hogy elpusztítsuk azokkal egymást. Kinek a fegyvere nagyobb és erősebb? Ki tudja a másikat jobban megsemmisíteni? Minden ezen múlik ebben a világban. Am ezek mind múlandó dolgok, és tudjuk jól, csak nem szívesen valljuk be, hogy a mindenséghez képest csak egy perc az életünk.

Isten egy másik harcot vív. Ő a mi lelkünket keresi, azért küzd fáradhatatlanul és ezért küldte el a királyok Királyát, Jézus Krisztust, ezért lett Ő az Isten felkentje, vagyis az Isten általi király, aki mindeneken uralkodik. Azért, hogy mi ne másba, hiábavaló földi dolgokba vessük bizalmunkat, és ne higgyük, hogy azok mindig meg tudnak bennünket óvni a gonosztól, és annak minden megnyilvánulásától. Isten az, akiben bízhatunk, aki megment bennünket. A zsoltáros

magabiztosan vallja: *Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk és talpon maradunk.*

Nem hinném, hogy ma ekkora magabiztosság lenne a keresztyén emberben, és úgy általában a keresztyénségben, legalábbis itt, Európában és Magyarországon. Ma az emberek többsége, és ebbe bizony szinte valamennyien beletartozunk, jobban bízik a földi dolgaiban, a harci kocsikban, a látható, megfogható valóságban, mint Istenben. Pedig ez a zsoltár ugyanazt mondja több ezer éve: *a felkent, a király készen áll az uralkodásra.* Isten felhatalmazta őt, a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Félre ne értsük. Azzal, hogy a zsoltáros Isten erejéről, és hatalmáról beszél, nem mondja, hogy az emberi eszközöknek, az ember erejének, a fizikai hatalomnak nincs létjogosultsága.

Azt mondja, hogy bár ez az erő létezik, és hatalmas, de Isten mindenható. Neki tényleg nincs akadály. Előtte azt kell mondania az embernek: *„Nem erővel, nem hatalommal, hanem az Ő Lelkével. Nem azért, aki akarja, sem nem azért, aki fut, hanem a könyörülő Istené”* Nehezen mondjuk ki e szavakat ebben a világban, pedig ez az igazság. Egyszer minden embernek meg kell állnia Teremtője előtt. Egyszer meg kell látnia minden embernek, hogy kié az igazi hatalom. Nem egy erős országé, nem a legmodernebb fegyveré, vagy egy nukleáris tölteté, nem is a nagyhatalmi politika embereié, vagy a mesterséges intelligenciáé, hanem egyedül Istené.

Jó lenne megfogadni Szent István intelmeit, és első helyre tenni az Istenben való hitet, s kimondani nagy bátorsággal ma is, hogy mi nem fegyverekben, harci kocsikban, emberi hatalmaskodásban és erőben bízunk, hanem az Istenben. Akkor is, ha látszólag gyenge volt, mert hagyta a királyt, Krisztust keresztre menni, s engedte, hogy ezt a királyt kigúnyolják, leköpjék, s bizony ezt megteszik ma is. A külső, látszólagos, elbukás mégis győzelemmé vált, s a halálból élet támadt. Ahogy a Füzér várát is építő Perényiek jelmondata volt: *A jó lelkiismeret nyugodt szívvel tűri el a szenvedést.* Ez a Golgota magassága ma is. Jézus Krisztusban ma is győz az Isten, még ha ezt a győzelmet sokan nem látják. Nekünk azonban tudnunk kell, mert ez ad erőt minden lelki harchoz, és olyan erőt, reménységet és belső békességet, amelyet soha senki nem vehet el tőlünk.

Örvendezzünk, hogy győzött Isten a gonosz minden ereje felett! Sőt, győz ma is a látható hatalmasságokon, s hogy mindig győzni fog, és mi zászlót emelünk Isten nevében, és Őt magasztaljuk mindenek felett, mert ha Ő velünk, kicsoda ellenünk. *Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!* Ámen.

Koncz Zsolt lp.

Ima:

Áldott vagy Te, Örökkévaló Istenünk, Mindenség Királya, a Világ Ura, szerető mennyei Atyánk, ki kenyeret adsz a földből, ki szeretsz bennünket, s gondoskodsz rólunk, és nem hagysz magunkra bennünket. Ajkunk ma téged dicsőít, és neked ad hálát!

Urunk, Istenünk, kérünk áld meg kenyerünket, tartsd meg az életünket, növelj gyöngé hitünket, erősítsd reménységünket, tápláld szeretetünket, hogy nem csak a testünk, hanem a lelkünk is egészséges, és élettel teli legyen. Köszönjük, hogy a megmaradás, az élet, s vele a jövő reményének jelképe ott lehet asztalunkon, és most ezért is hálát adhatunk. S megköszönjük nemzetünket, népünket, a magyarokat, szerte a világban, az ünneplőket, ezt a közösséget. Hálát adunk neked mindnyájan létünkért, és megköszönünk mindent neked.

Eletnek dicsőséges Ura! Légy és maradj velünk, áldj meg bennünket, tarts meg minket szeretettedben, és adj reménységet a jövőre nézve mindnyájunknak! Add békédet e világnak, hogy annak ereje hassa át az emberiség szívét! Hallgass meg minket, akik hozzád könyörgünk, akik ma előtted állunk, Szentháromság egy és örök Isten. Ámen.

Áldás:

Áldjon meg minket, s életünket,
a Mindenható Isten,

Kegyelmét árássa ránk teljesen.

Legyen velünk, mikor kenyeret eszünk,
mikor asztalhoz telepszünk.

Áldjon meg minket a Szentháromság egy Isten,
békéjét árássa ránk teljesen!

Áldásoddal kísérv minket irgalmas Isten,
kiben bízunk örökkön Örökké! Ámen.

Koncz Zsolt lp.

Juhász Kitti Enikő

Juhász Kitti Enikő 2012-ben lépett a tanári pályára, azóta tagja a Sarkadi Általános Iskola nevelőtestületének. Magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomáját 2009-ben szerezte a Szegedi Tudományegyetemen. 2023-ban minősítési eljáráson vett részt, azóta Pedagógus II. fokozatban lévő tanár.

A nevelőtestület meghatározó, módszertanilag kiteljesedett és elkötelezett egyénisége. Szaktárgyi tudása alapos, szem előtt tartja a kulcskompetenciák alapján történő fejlesztést, rugalmasan támogatja tanítványai kezdeményezéseit. Toleráns, figyelembe veszi a tanulási nehézségek mögött rejlő okokat. Kommunikációja szakjából adódóan több, mint optimális. Tanóráin világosan, szabatosan fogalmaz, ösztönzi diákjait, hogy beszédük választékos és helyes legyen. Nyelvünk elkötelezett őre és képviselője.

Tanári és osztályfőnöki szerepköre mellett aktívan versenyeztet, felkészít a középiskolai felvételire, végzi a telephelyen történő események, hírek publikálását. Nevelő-oktató munkájában mindig a tanulók érdekeit tartja prioritásnak, mindig vidám, optimista személyiség. A versenyekre általa felkészített tanulók kimagasló eredményei joggal öregbítik a pedagógus és a Sarkadi Általános Iskola hírnevét.

Varga Szilvia Irén

Varga Szilvia Irén 1981-ben született Gyulán. Tanulmányait Sarkadon, az I. számú Általános Iskolában kezdte, középiskolás éveit Békéscsabán, a Hugonnai Vilma Egészségügyi Szakközépiskolában folytatta, ahol általános ápoló és asszisztensi végzettséget szerzett. Ezt követően 2005 júliusában a Szegedi Tudományegyetem Egészségügyi Főiskolai Karának védőnő szakon szerzett oklevelet. Két fiúgyermek édesanyja.

Sarkadon 2005 augusztusától dolgozik. 2020 novemberéig területi védőnőként látta el feladatait. 2015-től kezdődően területi védőnői munkáját bővítette és kollégáival elérhetővé tette a sarkadi nők körében a védőnői népegészségügyi méhnyakszűrést.

2018-ban tanulmányait folytatva a „Korábban Érkeztem” Dél-Alföldi Koraszülött Intenzív Osztályért Alapítvány szervezésében koraszülött mentor végzettséget szerzett és munkája mellett a Gyulai Koramentorház aktív tagjaként tevékenykedik. 2020 decemberétől a területi védőnői tevékenységét felváltotta iskolavédőnői feladatok ellátására, a Sarkadi Általános Iskola és a Gyulai Szakképzési Centrum Ady Endre - Bay Zoltán Technikum, Szakképző iskola, Gimnázium és Kollégium iskolavédőnőjeként dolgozik.

Államalapító királyunk ünnepén adják át városunkban azokat a kitüntető díjakat, melyekkel Sarkad város önkormányzata és képviselő-testülete a városért végzett kimagasló teljesítményeket jutalmazza. Ebben az esztendőben a Sarkad város oktatásáért és egészségügyéért kitüntető címekeket gyülekezetünk egy-egy tagja kapta.

Szeretettel gratulálunk!

Isten áldja további munkavégzésüket!

Gyulai Erkel Ferenc Zeneiskola Sarkadi Növendékeinek Gálakonzertje

„A zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható.” Kodály Zoltán örökbecsű gondolata vált valósággá 2025. június 15-én, amikor is egy csodálatos koncertélményben, lelki feltöltődésben lehetett része annak, aki eljött a Sarkad-Belvárosi Református Templomba. Nem neves, országosan ismert zenészek adták elő a darabokat, hanem sarkadi gyermekek és fiatalok. Azok, akik egykor valóban elismert zenészekké, előadóművészekké válhatnak, ha ezt az utat választják, mert tehetségesek, s nagy alázattal, és szorgalommal gyakorolnak hangszereiken, vagy éppen énekelnek csodálatosabbnál csodálatosabb kórusműveket.

Az elmúlt években egyre több sarkadi gyermek iratkozott be a Gyulai Erkel Ferenc Alapfokú Művészeti Iskola Zenművészeti tanszakára. A fúvósoktól, a vonósokon, billentyűsökön gitárosokon keresztül az énekesekig, szinte minden hangszereken játszik egy-egy gyermek a városból. Van, aki átjár Gyulára, de néhány éve újraindult a zeneoktatás a helyi általános iskola mindkét telephelyén. Ez még nagyobb előny azoknak, akik nehezen tudnák megoldani az átjárást.

Mindezt látva fogalmazódott meg a Sarkad-Belvárosi Református Gyülekezetben, hogy mi lenne, ha meghívnánk a sarkadi zeneiskolásokat egy gálakonzertre. A nyári szünet előtti hétvégét választottuk, amikor már lezajlottak a zeneiskolai vizsgák, és a gyermekek a legjobb formájukban vannak, amikor tényleg örömeikre lehet őket invitálni. Egyeztetve az iskola igazgatójával, és az igazgatóhelyetttel, Nagy Edit tanárnővel, általuk is megindult a szervezése a koncertnek. A műsor összeállt, és végül június 15-én egy csodálatos előadás részesei lehettünk.

A rövid áhítat és dr. Mokán István polgármester úr köszöntője után csodálatos trombitaszó nyitotta meg az előadást. Majd hallhattunk zongoristákat, gitárosokat, csellistát, de megszólalt a templomban a harmonika, valamint a furulya is. Szébbnél szebb darabok, dallamok töltötték meg a teret, és egyre inkább éreztük, hogy jó itt lenni, és mérhetetlenül büszkék vagyunk a sarkadi gyermekekre. A finálé pedig még nagyobb szót, mert a zeneiskola növendékeinek kamarakórusa, melyben már szerepeltek gyulai fiatalok is, fantasztikusan szólaltatták meg a gyönyörű kórusműveket.

A koncerten ugyanakkor nemcsak a gyermekek kaptak helyet, hanem az egykori növendékek, akik

vagy éppen tanári minőségben, kísérő zongoristaként, vagy pedig a helyi gyülekezet kántoraként mutatkoztak be a jelenlévők előtt. Az egyik legszebb példája annak, miért jó egy ilyen templomi koncertet szervezni zeneiskolások számára, az egy hangszerváltás története. Az egyik zongorista a koncertet megelőző héten jött el próbálni a templomba felkészítő tanárával és édesanyjával. A fiatal, érettségiző lányt anyukája és tanára közös erővel meggyőzte, hogy a zongora helyett orgonán játssza el a darabot, amit megtanult. Ugyanis Bach ezt a rövid kis művet elsősorban nem zongorára, hanem orgonára komponálta. A tinilány bizalmatlan volt a hangszerrel kapcsolatban, de amikor megszólaltatta, s egyre több regisztert kapcsoltak be, élvezni kezdte a játékot „a hangszerek királynőjén”, és vasárnap már nem volt kérdés, melyik hangszereken játssza el a darabot.

Íme egy sikertörténet, amely arra ösztönzi a gyülekezetünket, hogy teremtsen hagyományt ebből a koncertből. Nagyon sokan mondták az előadás utáni beszélgetésekben, hogy ennek folytatása kell, hogy legyen. S többen említették meg a fellépők közül is, hogy szívesen jönnek újra ide jövőre is. Így lesz! Vizslátásra 2026 júniusában!

Koncz Zsolt lp.

Intézményi és gyülekezeti kirándulás Hegyközszentmiklós és térsége

Ebben az esztendőben a hozzánk közeli, Partium vidékét látogattuk meg. Olyan csodaszép helyeken járhattunk, mint például a nagykárolyi Károlyi-kastély és a kaplonyi Károlyi-kripta, az ákosi középkori kéttornyú református téglá templom, vagy épp Ady Endre és Kölcsey Ferenc szülőhelyén, Érsemjénben a Kazinczy Ferenc emlékmúzeumban és Álmosdon a Kölcsey kúriában.

„Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm. Fiúves legelőkön terelget, csendes vizetekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” (Zsolt 23,1–3)

Régebben nagyon gyakran használtuk az „üdülni” kifejezést. Nem csak azt mondtuk, hogy elmegyünk szabadságra, nyaralni vagy kikapcsolódni. Én abban nőtem fel, hogy a családom tagjai, amikor elutaztak nyáron, akkor üdülni voltak. Manapság ritkán használjuk, vagy csak egy bizonyos korosztály. Az üdülni kifejezés, sokkal többet mond, sőt üzen, mint az, hogy nyaralni vagy telelni mentem. Ezek ugyanis inkább az évszakokhoz kötődnek, és ugyan elhagyjuk a lakhelyünket, de ennél többet nem mondanak, nem ígérnek. Ellentétben az ’üdül’, sőt ahogy most hallottuk a ’felüdül’ kifejezésekkel.

Miért fontos ez? Egyszerűen azért, mert amikor azt mondjuk, hogy üdülni indulunk, akkor azt is megvalljuk, hogy szükségünk van erre a 'felüdülésre', mert megfáradtunk, mert elfogyott az energiánk, mert olyan sok küzdelem után vagyunk, hogy a lelki erőnk megcsappant.

*„Fáradt test, fáradt lélek,
Sokszor úgy érzem már alig élek.
Csak küzdelem és harc a mindennapok,
S én olyan könnyen elfáradok.*

*Feladom! Már nem bírom,
Ezt a terhet amit el kell hordanom.
Összereszkadok alatta,
S nem értem Isten nekem miért adta?*

*Mi volt a célja vele?
Hogy nehezebb legyen gyermeke élete?
Hogy könnyek tengerében ússzon,
S szép lassan belefulladás?*

*Sajnos mindenhol ezt látom,
Vergődnek az emberek a világon.
Örömtelen arcok, szomorú tekintet,
Vajon tényleg csak ez jellemezzé minket?”*

Az élet sokszor egysíkú, monoton, máskor meg pedig teljes káosz. Ám az az igazság, hogy mindegyik „erő faló”. A mindennapok egyszerű rutinja, az állandó 'ugyanaz' éppúgy elveszi lelki erőnket, mint a próbák, a küzdelem, a fájdalom, talán csak több időt vesz igénybe, mint egy hirtelen jött kihívás. Ám a végeredmény ugyanaz: megfáradás, érdektelenség, a minden mindegy, vagy akár még a ma gyakran használt 'kiegész' érzése is ott lehet bennünk. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a mindennapi élet megsebzí a lelkünket. Olyan sebeket szerzünk vagy kapunk, melyek még ha begyógyulnak is, a sérülés „emléke”: a heg mindig ott marad. Eltüntetni onnan mi nem tudjuk. Ám lehetséges a felépülés, a megújulás, a felüdülés.

Olyan Istenünk van, aki felüldíti a lelket. Ritkán beszélünk erről, ritkán olvasunk erről a Szentírásban, de attól még így van: *az Isten, felüldítő Isten*. Felfrissít. A mi Istenünk az Ő üzenetével és Lelkével fel akarja üldíteni egész valónkat. A lélek ugyanis, s ezt már Luther is így vallotta, magába foglalja az egész embert. A modern tudomány is azt vallja, hogy a betegségek többnyire lelki eredetűek, vagyis a testi panaszok tünetei a lelki hiányoknak, fájdalmaknak. A mondást megfordítva is igaznak tartjuk az „ép élek, ép testet formál”, még akkor is, ha itt fáj, ott fáj, mert a teljes élet érzése, vagy az utána való vágyakozás sokkal inkább a lelki erőn múlik, mintsem a testen.

Az eredeti szöveg szerint itt az ige értelme magában foglalja a 'helyreállít, visszafordít, megtérít

értelmet is, sőt konkrétan életújulást ad. S mi más lehetne ez, mint maga a felüldítés és felüdülés. S itt érkezünk meg a legfontosabbhoz. A felüdülés nem magától jön és nem belőlünk indul ki. Hogyan is lenne ez lehetséges, mikor épp a belső erő ürült ki...

Ma gyakran halljuk: újulj meg, s ehhez nem is kell más, mint bizonyos terméket megvásárolnod és magadra kenedd, vagy bevenni ilyen-olyan kapszulát. S már talán halljuk is a reklám szlogent: „renew” hatású krémek, italok és bogyók. Nem kérdőjelezem meg a hatásukat, de azt igen, hogy mennyire tartós ez a hatás. Mert a cél nem a tartósság, hanem a folyamatos vásárlás, hogy mindig érkezzen az a bizonyos „renew” hatás...

Az ember ugyanakkor a teljes életre vágyakozik. Hogy pontosan mi ez, azt nem mindig egyformán fogalmazzuk meg, de az biztos, hogy amióta elveszítette azt az Éden kertjében, szalad utána. Teljességre a másik emberrel való közösségben szűkebb és tágabb értelemben, teljességre önmagával: lelkével, testével és bizony a feladatainkban is ezt a teljességet vágyjuk és üzzük, hajszoljuk. A teljességet azonban gyakran összekeverjük a tökéletességgel, melyre még jobban űz ez a világ. Ez a hajsza pedig elveszi nem csak az erőt, hanem az életöröm érzését is. Egy, a 4. században élt tudós-szerzetes szerint „*a teljes élet csak Istennel lehetséges*”. Már akkor, már ők is erre vágytak, épp úgy, mint az évezredekkel korábbi zsoltárok írói, vagy a kortárs költők:

*„Nem hiszem, hogy Isten ilyen életet szánt nekünk,
Hiszen arra hív, hogy a követői legyünk.*

*Számunkra egy jobb életet biztosít,
S erre a nehézségek által felkészít*

*Minden próba mögött ott egy tanítás,
Minden utunkban ott van velünk egy útítárs.
S amíg megyünk előre, felüldít minket,
Közben segít hordozni a terheinket.*

*Vidám test, vidám lélek,
Én most érzem csak igazán, hogy élek.
S ha küzdelem és harc a mindennapok,
Én akkor is tudom, hogy Istentől erőt kapok.”*
(Kovács Bettina)

A 23. zsoltár szerzője papírra vetette, amit maga is átélt és kíván az utána következőknek: ahhoz, hogy tartalékaink feltöltődjenek az Isten kivisz a természetbe, a füves rétekre, oda, ahol csendes vizek folynak. Oda, ahol a lélek lélegzik, de nem csak a természet szépségében, hanem abban a csendben, melyben szól az Isten. A lélek kapuja kitarul és töltkezik Teremtő üzenetével: felüldítem lelkedet.

Ezért vagyunk mi is itt, *Hegyközszentmiklóson*, erőt kapni. Felüldíteni testünket és lelkünket. Elhozott

bennünket Isten erre a gyönyörű helyre, hogy szemlélődjünk, töltekezzünk, vagyis felüdüljünk. Az igevers további, lehetséges fordításával élve: „csendes vizetekhez terelget, s lelkemet megvidámítja.” Igen, mert a vidámság és a felüdülés együtt jár, amint a *Példabeszédek könyve* (11,25b) is tanítja: „aki más felüdít, maga is felüdül.” Amen

Koncz-Vágási Katalin
lelképásztor

„A parasztnál nagyobb intelligenciájú ember aligha képzelhető el”

Sokan vélekednek úgy, hogy az emberiség az utolsó óráit éli. A természet- és a teremtésvédelem soha nem volt még aktuálisabb, mint napjainkban. A Kemenesalján élő **Ambrus Lajos** íróval, a **Tündérváros-mozgalom** egyik aktív tagjával beszélgettünk többek között a hagyományról, a falusi életéről és a kertről.

Írásaiban kiemelt szerepet szán a múlt értékeinek, a kiveszőfélben lévő tudás megmentésének. Honnan ez a meggyőződés?

Pályám kezdete óta foglalkoztat a hagyomány. Előbb a magyar lélek tradíciója érdekelt és az, ami velünk történt az elmúlt évezredben, majd mindez fokozatosan kiegészült az európai hagyományok feltérképezésével, megismerésével. Szép lassan mélyedtem el egy-egy részterületben szépirodalmi művek, illetve esszék segítségével. A figyelmem a két világháború között élt alkotók munkáira összpontosult, a magyar esszé olyan nagymestereire, mint Márai Sándor, Németh László, Cs. Szabó László, Szabó Zoltán, később Hamvas Béla. Hamvas könyvei a rendszerváltás előtti időkben nehezen beszerezhető olvasmányoknak számítottak, a hatalom nem nézte jó szemmel művei gondolatiságát. Ifjúkoromtól olvashattam Márait, apám könyvtárában az 1948-ig kiadott munkái zömmel megvoltak. Emlékszem az 1945-ös naplójára, hatalmas, megrendítő élmény volt. Ezeknek az alkotóknak a világképe, gondolkodásmódja diákként lenyűgözött és izgatott – ők a magyarságtudományt a legjobb európai tradíciókkal vetették egybe, s ebben a hagyományban kényelmesen mozogtak oda-vissza.

A hetvenes évek elején, 20–21 évesen a lelkem mélyén éreztem, hogy a megértésükhöz nem ártana utazni, világot járni, kultúrákat felfedezni és persze nyelveket beszélni. Rendkívüli módon imponált ez a tradíció, hogy egységben lássam a magyarságot és Európát, és az, hogy mindezt elhelyezzem a saját gondolkodásomban.

Ezek a könyvek ellenállást is szültek önben a tömegkultúrával, a bórlival, a gyorsan múló dolgokkal szemben?

Pontosan. A munkák alapüzenete a szellemi szabadság volt. Ez pedig sokféle értelemben értendő, a szólásszabadságtól az utazás szabadságáig. Úgy éreztem, a velük való foglalatosság egy sokkal szabadabb, emberibb légkört áraszt, mint az, amelyben élni kényszerültünk. Volt persze ebben némi diszkrét báj is, hiszen olyasmiket olvastam, amiket tilos volt.

Tavaly adta ki a Kortárs Kiadó a Nagy almáskönyv című könyvét. Egy világvárvány után vagyunk, háborús, válságos, zűrzavaros időket élünk. Mi ennek a könyvnek a létjogosultsága?

Föl kell építenünk a magunk belső és valóságos tájait, birtokba kell vennünk a környezetünket, építeni a házat, művelni a kertet. Az 1945-ben az oroszok által agyonvert Somogyi Imre írótól származik a kertmagyarország eszméje. Alapja, hogy megnézzük, mi volt régen, és mi nincs ma. Ez nem sztoikus elvonulást vagy kivonulást jelent, hanem épp ellenkezőleg, a táj aktivizálására ösztönöz. Ahogyan elmélyültem a témában, úgy szembesültem azzal, hogy hatalmas űr tátong a jelenlegi tudásunk és az egykori valóság között. Közel harminc éve foglalkozom a fák történetével, a kerttel, a „kishaza” jellemével és üzeneteivel. Ennek az elköteleződésnek az eredménye a nemrég megjelent könyv is. Többféle műfajt egyesít: biológia, kerttörténet, néprajz, tájtörténet vegyül benne a szépirodalommal.

A piacokon, a boltokban járva ugyanabba a két-három almafajtába botlunk. Miért?

Lenyűgöző, hogy a Kárpát-medencében több ezer almafajta létezett. És ez csak az alma. A végzetes beszűkülésnek, a felejtés kultúrájának egyik oka az a globális világrend, amely minden ellenkező híreszteléssel szemben az autonómia, a személyiség elnyomásának a korszaka. Az ipari mezőgazdaság sem kedvez az önellátásnak, s annak, hogy valaki egy még oly apró szegmensben is a tájfajták megtartására törekedjen. Pedig a magyar gyümölcs, a magyar kert sok válságos időben az éhhaláltól mentette meg a lakosságot. A világháborúk idején és az 1956-os forradalom és szabadságharc alatt székérszámra hordták az élelmiszert az éhező fővárosba.

A kertjében gránátalma is terem. Nem lóg ki a többi közül ez a mediterrán gyümölcs?

A gránátalma különleges szimbolikájú növény. Mitológiai attribútum: az újjászületés, az élet és a termékenység jelképe. A magyar népi kultúrának, a paraszti és az úri hímzéseknek egyik kedvenc

középkori motívuma, sokfelé látni, így a kalotaszegi varrottasokon is. Lorántffy Zsuzsanna, I. Rákóczi György fejedelem felesége a kertjükből gránátalmát küldött a táborozó férjének. Ezek dézsás növények voltak. Lippay János a Psoni kert című munkájában is szerepel a gyümölcs. Olyan klimatikus viszonyok között élek Kemenesalján, hogy sikerült felnevelnem egy termő gránátalmabokrot. Büszke vagyok rá!

Egy ideje Berzsenyi Dániel költő és gazda falujában rendezkedett be. A falusi élet nem jár hátrányokkal?

Kezdjük talán ott, hogy a régi klasszikus értelemben vett magyar falu nem létezik. A parasztság, az állattartás, az önfenntartás megszűnt és eltűnt. Falun némi civilizációs hátránnyal kell számolni, például nincs pap, iskola, bolt, orvos, de van tévé és internet (nevet). És nincs szekérszöreg, kakaskukorékolás, tehénbögés és pláne nincs méhes. Az önfenntartó gazdálkodó létezés a mezőgazdaság szocialista átalakulása óta megszűnt. Én úgy látom, hogy különösebben nincs nagy különbség a falu és a város között. Az eldugott falvak népessége csökken, előregszik, a falu alvó település lett.

A vidékre a városi emberek közül sokan valamiféle lenézendő helyként tekintenek. Hogyan juthattunk idáig?

A vidék lenézésének oka történelmi okokra vezethető vissza. A paraszti létformát úgy, ahogy van, degradálták. És mára meg is szűnt az ezeréves tudás és a szakismeret.

A világtendencia is az, hogy a falu, a paraszt szitokszóvá vált, noha a parasztnál nagyobb intelligenciájú ember aligha képzelhető el, hiszen mindent tudott a világról.

Ő volt az, aki kapcsolatban állt a Teremtővel, a megörökölt és teremtett természettel, a közösséggel, a családjával. Az európai és a világglobalizáció ezt felborította. Világkáoosban élünk, az ember elvesztette létezésének stabilitását és szellemi alapállását.

Budapesten egyre több fiatal vág bele a közösségi kertek művelésébe, foglalkozik ökológiával, a teremtett világ és lakói védelmével. Mit tapasztal, a Tündérkert-mozgalom is érdekli őket?

Hogyne! Ráadásul sokan költöznek falura, megteremtve maguknak a feltételeket, gőzerővel és elszántan, mélyen és komolyan bízva abban, hogy amin dolgoznak, az az emberi létezés legértelmesebbike. Képletesen is előről kezdve: a földeket föl kell törni, a kerteket föl kell ásni, újra kell telepíteni a fákat, a növényeket, s nem azon gondolkodni, hogy van-e haszna. Tennivaló akad bőven. Sok ilyen tömörülés létezik, és mind nagyszerű. Ez ad igazán reményt, hiszen nem veszett el örökre a

tudás, és ami nem veszett el, az tovább is adható. Hamvas így mondja, ez az „ősigazságok rendszere”.

Ha most jönne el „a szőlő ura”, milyen állapotban találná az emberiségre bízott kertet?

Bajban lennénk, hiszen nagyon messze kerültünk az édenkerttől, de küzdenünk kell érte. A nagy életrekonstrukciók idejét éljük, nekünk pedig művelendő és megóvandó kertként kell a teremtett világra gondolnunk. Én bizakodó vagyok.

Ayhan Gökehan, kepmas.hu

Napközis Biblia-tábor

**Mózes történetén keresztül a víz motívuma állt a Bibliahét középpontjában, de sokat játszottunk és kézműveskedtünk: korongozás, quilling, batikolás, s mindenről „számot is adtunk” a tábor végén, a 'Szülők délutánján'.
Jövőre találkozunk!**

„Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet, és ezt mondta népének: Lám, Izráel fiainak népe nagyobb és erősebb, mint mi. Gyertek, bánjunk csak okosan vele, nehogy még jobban megsokasodjon! Mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból. Ezért munkafelügyelőket rendelték föléjük, hogy kényszmunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számára: Pitómot és Ramszeszt. De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább sokasodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól. Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezői munkával; mindenféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket. Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak – az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve –, és ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha lány, hagyjátok életben! De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy,

ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermekeket. Ekkor Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és kérdőre vonta őket: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermekeket? A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek. Isten ezért jót tett a bábákkal. A nép pedig sokasodott, és igen megerősödött. És mivel a bábák félték az Istent, ő gyermekekkel ajándékozta meg őket. A fáraó ekkor megparancsolta egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!

Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kibozatta azt. Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki.” (2Mózes 1,8–2,10)

„Mózesnek, az Úr szolgájának halála után ezt mondta az Úr Józsuénak, Nún fiának, Mózes szolgájának: Mózes, az én szolgám meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok. Nektek adok minden helyet, amelyre lábatokkal léptek, ahogyan megígértem Mózesnek. A puszttától és a Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a Nagytengerig a ti területeitek lesz a hettiták egész országa. Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogyan Mózesrel is velem voltam. Nem hagylak magadra téged, és nem hagylak el. Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. Csak légy erős és igen bátor, tartsd meg és teljesítsd mindenben azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, arról elmélkedj éjjel-nappal, őrizd meg és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne

rettegj, mert veled van Istened, az Úr mindenütt, amerre csak jársz.” (Józsué 1,1–9)

Ember tervez, Isten végez – tartja a mondás. Ám ez nem teljesen helyes, mert valójában Isten nemcsak végez, hanem ugyanúgy tervez, ahogy az ember. Valószínűleg ez az egyik Istenhez hasonlatos tulajdonsága az embernek. Az ember is szeret alkotni, ahogy az Isten, csak mi nem vagyunk ebben mindenhatóak, ahogy Ő. Ám abban hasonlítunk az Istenre, hogy terveket alkotunk, és ez alapján valósítunk meg valamit, ez alapján jönnek létre azok az eszközök, használati tárgyak, amelyek körül vesznek minket. Sőt egy tábort is meg kell tervezni, ahogyan tettük mi is. Kigondoltuk, mit, hogyan valósítsunk meg. Volt egy vezérfonalunk, amely a Biblián nyugodott, de a többi mi tettük mellé. Emberi tervek voltak ezek, még akkor is, ha imádkoztunk értük, hogy megvalósuljanak.

Ám a terveink egy része hamar szertefoszlott, ahogy az emberi tervek egy részével szokott történni. Jött egy nagy vihar, és sokan megijedtek. Félelmetes volt a szél, amely még a vizet is képes medréből kifűjni. Jött a hidegfront, és terveink elszálltak. Még vizes játékokat sem tudtunk csinálni, pedig a vízről szólt az egész hetünk. S arról is szólt, hiszen mindig kémeleltük az eget, mikor jön az eső. S persze tudtuk, és közben hálásak voltunk azért, hogy földjeink esőt kaptak, mert arra meg nagy szükség volt.

A terveinken változtatni kellett, mert nem tehattünk mást, s innen nézve bizonyára így kellett lennie mindennek, mert Isten megtanított minket ezen a héten valami nagyon fontos felismerésre, amelyet talán tudtunk, de mindig elfelejtünk. Hogy száz tervünk lehet, és mehetünk, amerre mi akarunk, de úgyszólván oda fogunk eljutni, ahová Isten akarja. Végül az Ő tervei valósulnak meg, hiszen Ő a mindenható Isten.

Ha végigtekintünk Isten ószövetségi népének életén, történelmén, s annak azon a szeletén, amelyet a héten megismertettünk a gyermekekkel is, azt láthatjuk, hogy tulajdonképpen itt is Isten terve valósult meg, az Ő foratókönyve alapján történtek a dolgok.

A sokak által kedvelt kis Mózes története már ezt mutatja. Ő az, aki akkor születik meg Egyiptomban, amikor a kegyetlen fáraó sanyargatja a népet, és megszülető kis élete is veszélyben van, hiszen minden fiúgyermeket meg kellett ölni. Ám Mózeszt az édesanyja elrejt a nádasban, onnan pedig a fáraó lánya menti meg, és neveli majd fel. Ám itt nem ér véget a története, pedig ez is lehetne egy szép befejezés. A hányatott sorsú kisfiú hercegi rangra emelkedik, de neki nem ez a sorsa. Innen majd nagyot bukik,

látszólag elvesz, elkallódik az élete, de Isten megszólítja élete pusztaságában, és küldetéssel bízta meg. Ugyanis Istennek a kezdetektől az volt a terve, hogy megmenti az Ő népét, akik kiáltottak hozzá a nyomorúságból, és Ő segíteni akart nekik.

Mózesben szabadítót küld, aki vezeti őket sok csoda és jel között. Ám ez a nép sokszor elégedetlen lesz sorsával, a megkapott szabadság közepette is. Isten terve azonban halad előre. Néppé kovácsolja a törzseket, és így érnek el, már a következő nemzedék idején az Ígéret Földjéhez. S ami a megrázó ebben az egész történelemsorozatban az, hogy már Mózes sem éri meg a csodálatos bevonulást az új földre. Már Józsuénak, az ifjú vezetőnek kell ezt megtennie. Mózesnek az a feladat adatott meg, hogy kivezesse Isten népét a fogságból, de az már nem, hogy bevezesse népét az Ígéret földjére. Mert Isten így akarta, így tervezte, és ezt Mózesnek is el kellett fogadnia.

A terv nem változott. Minden úgy történt, ahogy Isten akarta. Később is voltak akadályozó tényezők, de Isten népe mindvégig megmaradt, még a szétszóratásban is, még akkor is, ha kisebbségben voltak. Azért, mert Istennek az volt a terve, hogy e népben jelenjen meg a Szabadító, egy kicsiny gyermek formájában, mint egykor Mózes. Ám ez a szabadító, aki Józsué neve után a Jézus nevet kapja, mely ugyanazt jelenti, vagyis Szabadító, ezzel a gyermekkel, fogja megmenteni népét. Aki felcseperedik, megjárja ő is Egyiptomot, de végül az Ígéret földjén, Izráelben fogja megvalósítani azt, amiért minden történt. Ő lesz az, akiben minden ígéret beteljesül. Ő lesz az, aki eljuttathat minden embert a valódi ígéret földjére, amely nem ebben a földi valóságban, hanem egy másikban fog megvalósulni.

Minden ezért történt. Ezért kellett a kis Mózesnek megmenekülni, a népnek kiszabadulni Egyiptomból, ezért kellett hont foglalni, és ezért kellett minden ellenszélben megmaradni, még ha ez a megmaradás nem is volt mindig olyan egyértelmű.

Erre a csodálatos útra emlékeztetnek azok a kövek, amelyeket egykor elhelyeztek a Jordán folyó mellett, meg a folyóban is. Arra, hogyan vezette őket Isten. Később ezekkel a kövekkel azonosította magát Jézus. Ő mondta, hogy Ő a mi kősziklánk, ahogy egykor Isten volt az ő népének. És ehhez hasonlította a hitet. Olyan, mint egy kőszikla. Rendíthetetlen. Ő ezen a hiten akarja építeni egyházát, új népét, minket. Egyik táborozónk kis kövére, amelyet az utolsó napon készítettünk, ezt írta fel: HIT. Igen. Ez a hit tartotta meg mindvégig Mózes a pusztában, a viszontagságban, a nehéz és keménynyakú nép között, a próbás helyzetekben, a küzdelmes pillanatokban.

A hit mutatott túl a mindennapokon, amikor nem volt minden egyértelmű és könnyű, hogy Isten nagyobb terve oldaláról nézve, csak egy perc az életünk, csak egy pillanat, csak egy mozdulat a nagy világegyetemben. Ám azt is megmutatta, hogy Isten ezzel a percnyi, kicsiny, törékeny életünkkel is foglalkozik, és fontosak vagyunk neki. Annyira fontosak, hogy kész értünk a végsőig elmenni, mindent lenyelni és elhordozni, a világ szégyenét is magára venni, emberré, koldussá, senkivé válni, csak hogy szabadságot adjon nekünk, csak hogy eljuttasson minket arra a helyre, ahová mindig is szánt: maga mellé az Ő országába.

Isten ezt üzeni nekünk. Azt, amit a gyermekeknek üzent Mózes élete által. Neki terve van az életünkkel. Tudja a mi terveinket is. Mit akarunk elérni, hová akarunk eljutni. Tud személyes életünk álmairól, mivé akarunk válni, mit akarnak táborozó gyermekeink nagykorukban csinálni. Ám azt is el akarja mondani nekik és nekünk is, hogy neki is terve van az életükkel, ahogy a miénkkel is. S ez a terv illeszkedik abba a nagyobb koncepcióba, amelyet valaki úgy nevezett el, hogy Isten nagy története. Ebbe a történetbe akar minket látni Isten. Ez túlmutat az emberiség történelmén, a sok emberi gyarlóságon és nyomorúságon, erőszakon és háborún, szenvedésen és bánaton, amelyet ez a világ okoz. Ez a történet jó véget ér, ez a történet Isten országába torkollik, az igazi ígéret földjébe, ahol mindnyájunknak helye van.

Isten ezt tervezte el kezdetektől fogva, és azt akarja, hogy mi is ebbe a tervbe illeszkedjünk, hogy ebben a mederben haladjon az életünk. Ha így teszünk, nem tévedünk el, akkor az életünket a legjobb helyen tudhatjuk, még akkor is, ha ezután is lesznek nehézségeink, és lesznek próbáink. Nem könnyebb Istennel járni, mint Nélküle, erre is példa Mózes élete. Amint neki, úgy nekünk is mondja Isten, hogy nem hagylak el, és nem leszel egyedül. Isten velünk lesz ezen az úton, és ez lesz a biztosíték, ez ad vigasztalást, erőt, reményt és fényt. Mert ha Isten velünk lesz, akkor senki se lehet ellenünk, akkor győzni fogunk, akkor biztos lesz utunk, ha a földi út el is vész lábunk alól.

Isten gondoskodott népéről a pusztában. Így van velünk is, a mi életünkben, a mi küzdelmeinkben is. Ezért mondja annyiszor Mózesnek és később Józsuénak is. Ne félj! Légy erős és bátor! Veled vagyok, csak bízz bennem, és menj! Ez nemcsak egy embernek szól, hanem egy egész népnek. Ezért volt jelentősége az egymásra rakott köveknek. Ez mutatta meg, hogy Isten népe együvé tartozik, és egymás ereje, sziklaszilárd hite által maradhatnak meg, és így együtt kapják Isten áldását, megsegítő kegyelmét.

Ezt üzeni ma nekünk is, itt élő népének Isten. Veletek lesztek, ha ti is egymással lesztek, és együtt munkálkodtok, együtt cselekedtek. Erre is tanítottuk a gyermekeket, és ebben adtunk példát nekik. A konyhán így dolgoztak össze az ott szolgálatot tevők, a templomban így takarítottak utánunk szorgalmasan a nőszövetség tagjai, így kaptunk sok ajándékot és minden mást a szülőktől és nagyszülőktől, így munkálkodott együtt a segítők csapata. S valóban éreztük: Isten velünk volt. Túllendített a fáradságon, nehézségeken, még a súrlódásokon is.

Hisszük, Isten terve így valósult meg, és mi, ma ezért adunk hálát. Vigyük magunkkal az üzenetet: Istennek terve van mindnyájunk életével, s ennek a tervnek a végső célja az, hogy vele legyünk mindörökké az Ő országában. Induljunk, és ne feledjük: Ő velünk lesz, bármit is hozzon a jövő! Ámen.

Koncz Zsolt lp.

Konfirmandus- és ifjúsági Tábor - Fony

Idei témánk a „Jelenlét” volt.

A kirándulások alkalmával pedig meglátogattuk a Sárospataki Református Kollégiumot és a Rákóczi várat, valamint Rákóczy Ferenc szülőhelyét Borsiban, de voltunk Füzér várában és az edelényi Coburg kastélyban, továbbá a református Öregtemplomban is.

„Az Úr pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. Akkor az Úr ezt mondta Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, belecsejdi mind a két füle. Sámuel felnövekedett. Az Úr pedig vele volt, és igéiből semmit sem hagyott beteljesületlenül.” (1Sámuel 3,10–11.19)

„Azután eljött az Úr angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abiezser nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon éppen búzát csépejt a prébázban, hogy megmentse Midján elől. Az Úr angyala megjelent neki, és így szólt hozzá: Az Úr veled van, erős vitéz! Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Manassében, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb! Az Úr így válaszolt neki: Én majd veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egyetlen ember volna. Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszélsz! Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát meg egy véka lisztből néhány kovásztalan kenyeret.

A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje. Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyereket, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő így is tett. Ekkor az Úr angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyereket. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan kenyereket. Az Úr angyala pedig eltűnt a szeme elől. Amikor Gedeon látta, hogy az Úr angyala volt az, ezt mondta Gedeon: Jaj nekem, Uram, ó, Uram, mert az Úr angyalát láttam színről színre! Az Úr azonban azt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem balseg meg!” (Bírák 6,11–12.15–17.19–24)

„Amikor egyszer a sokaság Jézushoz tódult, és hallgatta Isten ígését, ő a Genezáreti-tó partján állt. Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálójukat mosták. Beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé belsebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezd a mélyre, és vessétek ki hálójukat fogásra! Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradoztunk ugyan, mégsem fogtunk semmit, de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat. Amikor ezt megtették, olyan sok halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálójuk.” (Lukács 5,1–6)

Megtapasztalni azt lehet, amit látunk, ízlelünk, hallunk, vagy tapintunk, tehát az érzékszerveinkkel felfogunk. Hétköznapi dolog ez, de amikor elutazunk, akkor kivált ez a cél: tapasztalatokat, de úgy is mondhatnám: élményeket, és így emlékeket gyűjteni. Apró ajándékok: egy-egy hűtőmágnes, kulcstartó, bármi segít ebben, hiszen, ha később rápillantunk valamelyikre akkor megannyi kép vagy illat idéződik fel bennünk. Hiszen a tapasztalás gyakran nem fizikai, hanem lelki síkon megy végbe, s így is rögzül. Olyan, mint a rádióhullám, vagy az ibolyántúli sugárzás, vagy épp maga a fény. Bár nem látjuk, és kézzel nem tudjuk elkapni, mégse kérdőjelezzük meg valóságukat, hiszen hallgatjuk a rádiót, használjuk a mobiltelefonokat.

Létezik azonban egy sokkal magasabb rendű tapasztalat is, amely minden érzékszervünkön túl, belülről munkálkodik. Ez az emberi lélek. Mikor egy másik lélek hatására valamilyen új érzékelés születik és betölti lényünket egészen. Ilyen a szerelem, a szeretet, a ragaszkodás. A másik ember szeretete új fényeket, új látást, hallást, talán még új életet is indít el bennünk.

Ilyen az utazás is. Kizökönt bennünket a megszokottból, a mindennapiból, a rutinból, s már önmagában új tapasztalatokkal gazdagít, formálva bensőnk egészét. Ugyanakkor nem is olyan könnyű ezt megtenni: elindulni és megérkezni. Még vasárnap délelőtt sem olyan könnyű ez, hát még egy többnapos alkalom. Nem csak elindulni kell, hanem megérkezni

is. Megérkezni valahová, ami új, idegen és ismeretlen a számunkra. Gyülekezetünk fiataljaival épp ebben volt részünk, amikor a zempléni kis faluba, *Fonyba* utaztunk. Megérkeztünk-e a lelkünkkel a helyre, amely arra indított, hogy jobban figyeljünk Istenre, arra, amit nekünk mondani akart. Ő szól. Szólt Fonyban és szól ma is. Meghalljuk-e?

Jelenlét. – Ez volt a mottónk. Olyan egyértelműen hangzik, de nem az. Lehet, hogy testünkben mindig jelen vagyunk, ott, ahol épp vagyunk, de a lelkünkre mennyire igaz ez? Sokszor semennyire... Nehezen érkezünk meg valahová.... Elsodorhatnak a körülmények, a feladatok, de még a mellettünk lévők is. Ám amikor ez mégis megtörténik, akkor egy „*egészen más állapotba*” kerülünk. Olyanba, mely nem csak kikapcsol, feltölt, ellazít, hanem bekapcsol valamibe: az Isten jelenlétébe. Ilyenkor képesek vagyunk másként látni, hallani, érezni, elraktározni információkat, képeket, ízeket, illatokat. Ránk mosolygó embereket, érzéseket, emlékeket, melyeket csak mi érzünk belül, de épp ezért különlegesebb és erősebb adóak.

Sokat utaztunk ezen a héten, de volt egy másik út is, melyet bejártunk: *három bibliai ember különleges tapasztalatairól, „istenélményeiről”* is hallottunk. Olyan emberek voltak ők is, mint mi: tele kérdésekkel, félelemmel, aggodalommal, de egy adott pillanatban megnyíltak nem csak az érzékszerveik, hanem a lelkük csatornája is.

Sámuel volt az első, aki egy olyan korban élt, melyről azt mondja az Ige, hogy *nem szólt gyakran az Isten igéje*. Azt jelenti ez, hogy az emberek nem igazán foglalkoztak az Isten dolgaival, ezért azt érezték, hogy az Isten sem foglalkozik velük, ezért bármit megtehetnek. Ma sincs ez másképp... Ám mindig vannak olyanok, akik nem lépnek rá erre az útra, lehet nem tudják ezt először, de így van. Sámuelnél is így volt.

Különleges gyermek volt, mert édesanyja, hálából, hogy végre gyermeke született, az Isten szolgálatába ajánlja fel. Éli főpaphoz kerül, ott él az Isten ládájának közelében. Teszi a dolgát, segít, tanul – mindent, ami szükséges. Mint mi itt, mindannyian. Az Isten jelenlétében él, de erről nem igazán vesz tudomást, olyan hétköznapien egyszerű. Megélt valóság, de épp ezért nem felismert valóság. S eljön a pillanat, mikor ez felismertté válik a számára. Mikor Isten jelenléte kézzelfoghatóvá válik. Ehhez nem kellett neki elutazni, mégis épp az álmok világa (ezekből sokszor szól az Isten, s nem csak a Biblia idejében, hanem ma is) lesz számára az az „egészen más hely”, ahol meghallja Isten hívását. Itt éli át az Isten valóságát először és oly meghatározó módon, mely egész életére hatással lett. Nem indult ez könnyen, talán semmi sem

indul vagy megy könnyen. Sámuel is félreértette az egészet, de Istennek volt türelme. Hozzánk is van! Nem cselekedett ő rosszul, mégsem helyesen. Ám volt valaki, aki ebben segítségére volt: *Éli*, a tanára, lelkésze. Ő volt az, aki megértette, mi történik, s pályára állította kis tanítványát. Sámuel pedig Isten egyik legnagyobb prófétája lett. Terve volt vele!!! Ahogy velünk is terve van.

Egy fiatal fiú, *Gedeon* épp munkában van. Csépli a búzát egy prэшázban. A prэшáz olyan zárt hely, ahol általában a szőlőt préselték ki, vagy az olajfa terméséből sajtoltak olajat. Nem búzacséplésre alkalmas hely. Ám kiváló búvóhely, mert senki nem látja, mit csinálsz ott. Azért ment oda, mert nem akarta, hogy az ellenség lássa, mit csinál. Abban az időben idegen törzsek törtek be Izráel területére, és fosztogatták a népet, megsarcolták a lakosságot. Mindenkinek a védekezésre kellett berendezkednie, hogy jusson is, maradjon is. Nem ismeretlen ez, hiszen a mi történelmünkben is számtalan ilyen időszak volt.

Gedeon titokban csépli a gabonát, és közben megjelenik neki Isten angyala. Isten gyakran angyalai által jelenik meg ebben a világban, ám ez olyan, mintha maga Isten jelenne meg. Az angyal olyan követ, aki nem mondhat mást, mint azt, amit Isten üzeni akar, hogy küldetéssel bízza meg. Meg kell mentenie a népet azoktól a rabló törzsektől, akik elől maga is bujkal, akik félelemben tartják őket.

Gondolatok csak bele, egy hasonló szituációban ti milyen választ adnátok? Ez a fiatalember nem elég bátor, mert tisztában van a maga korlátaival. Jönnek a kérdések: Miért én? Miért a legkisebb törzs legkisebb gyermeke? Miért az, aki abszolút alkalmatlan erre a feladatra? Isten miért az alkalmatlanokat, az esélyteleneket választja ki egy-egy feladatra, küldetésre? Nos, nagyon egyszerű a válasz. Azért, mert Isten így akarja. Ha mégis választ akarunk, akkor talán azért, hogy a sikerrel majd ne dicsekedhessen az ember, ne tulajdonítsa csak a maga eszének, rátermettségének... A Biblia kiválasztottjai pontosan tudták, hogy nem alkalmasak az adott feladatra, nem is mindig érezték benne jól magukat, mégis teljesítették azt. S itt hangzik el egy olyan kulcsmondat, amely időről időre visszatér a bibliai történetekben: *veled leszek, veled vagyok*.

Kedves Táborozók! Ti, akik előtt még ott áll az élet nagyobb fele, akik még készültök arra a bizonyos, nagybetűs életre, hozzátok és nektek szól és szólt ez a biztatás. Nem vagytok egyedül. Vannak mellettetek: szülők, barátok, barátnők, vagy épp tanárok, lelkészek. Isten mindig jelen akar lenni a te életedben is. Ha úgy érzed, nincs senki, akire számíthatnál, ha úgy éreznéd, magányos vagy, hogy senkit nem érdekel, akkor Isten neked mondja: Én veled leszek.

Gedeon meg akart bizonyosodni erről: jelet várt és kapott is az Istentől. Egyfelől a vendéglátás kötelességét akarta teljesíteni, de főként azért hozott ételt, hogy kiderítse, valóban Isten angyalát látta, és így magával Istennel beszélt. Ha az áldozati ajándék megemésztődik, akkor elhiszi, ami történt. Így lett. Tűz emésztette meg a hozott ételt, és ez lett a bizonyíték Isten megjelenésére.

Gedeon később sem volt biztos a dolgában, később is kért jeleket. Olyan volt, mint az Újszövetségben Tamás, aki nem hitt azoknak, akik azt mondták, hogy látták az Urat, vagyis a feltámadott, élő Jézust. Neki saját bizonyosság kellett. Megkapta, de amikor ez megtörtént, akkor Jézus azt mondta neki, hogy nem ő az igazán boldog, hanem azok, akik nem látnak és hisznek.

Isten ma nem úgy jelenik meg nekünk, mint Gedeonnak, mégis jelen van az életünkben. Téged is hív és megbíz valamivel. Hogyan hallod meg? Hittel. Hinni abban, aki hív és küld. Isten, lehet épp ezen a héten szólított meg téged, vagy itt és most, vagy bármikor, mert Ő keres téged, a veled való kapcsolatot. Készen állsz rá? Nyitott a szíved, vagy még mindig a búzát csépeled, életed dolgait fejtegeted?

Épp, mint az a Péter, akivel egy totálisan sikertelen éjjeli műszak után találkozott Jézus. Nem fogott semmit. Ez azt jelenti, hogy aznapra nincs kereset, nincs étel, nincs semmi, amit a családja asztalára tudna tenni. Úgy érzi, ő a legszerencsétlenebb ember a földön. Már megint. Annyira elege volt már mindenből. A legszívesebben elfutott volna, vagy legalább elbújt volna úgy, mint Gedeon. De nem ez történt. Jött valaki, akinek szava ellenállhatatlan volt. Aki beszállt hajójába, de ezáltal sokkal inkább az életébe. Aki hozzá is beszélt. Nem értette, mégis a szavak a szívébe, lelkébe markoltak, s olyan érzések kerítették hatalmába, mint soha korábban. Majd azt mondja neki, evezzen be újra és halásszon. Ez akkor a teljes abszurditás. Éjjel sem fogott semmit, nemhogy nappal, a hőségben. Ám ekkor mond valamit Péter, ami a mi szavunk is lehet. Ez volt korábban Sámuel és Gedeon szava is:

„A te szavadra megteszem.” Értelmetlen, de legyen úgy, ahogy mondod. Arra buzdítunk benneteket, hogy ezt legalább egyszer próbáljátok meg. Sőt, igazából mindig ezt kellene mindnyájunknak tennie. Hallgatni Jézusra, s ha azt kéri, hogy menjünk vissza oda, ahonnan inkább menekülnénk, tegyük meg. Mert lesz egy óriási különbség: Ő jön velünk. Ehhez azonban ki kell tudni mondani: a te szavadra Jézus megteszem. Minden itt kezdődik el. Minden azzal kezdődik, hogy engedel Jézusnak, és megpróbálom újra. Az történik

velünk is, mint Péterrel: siker, öröm. Érthetetlen, de csodálatos saját halfogás az Isten jelenlétében.

Isten jelenléte ugyanis 4 dolgot mutat meg: 1. *elfogad téged*; 2. *szabad vagy észrevenni Őt*; 3. *nem vagy egyedül* (keres téged és hív); 4. *terve van veled*. Isten jelenléte *gyógyító jelenlét*. Isten erőterében lenni gyógyító állapot. Engeded, hogy formáljon: újra formáljon, átformáljon. Ekkor békére és nyugalomra találsz: barátokra, közösségre, önmagadra, s végső soron az Istenre.

„Nézz föl az égre: ott van
felhők és csillagok közt.

Pillants körül a földön:
ott van fűben, virágban,
állatok ámuló szemében,
emberek arcán.

Áss le a föld alá:
csontokból és kövületekből
szándékainak lábnyoma
dereng feléd.

Mindenütt láthatatlan.
Mindenben látható.”
(Rónay György: Jelenlét)

Ámen

Koncz-Vágási Katalin lp.

Zelk Zoltán: Nyár

Tudjátok-e, mit énekel
a csobogó kis patak?
„Gyertek, igyatok vizemből,
szomjas madarak!”

Tudjátok-e, mit zizegnek
a réten fűszál, virág?
„Gyertek hozzám lakomára,
megéhezett barikák!”

Tudjátok-e, mit susognak
az erdőben a lombok?
„Gyertek aludni árnyamba,
ti elfáradt vándorok!”

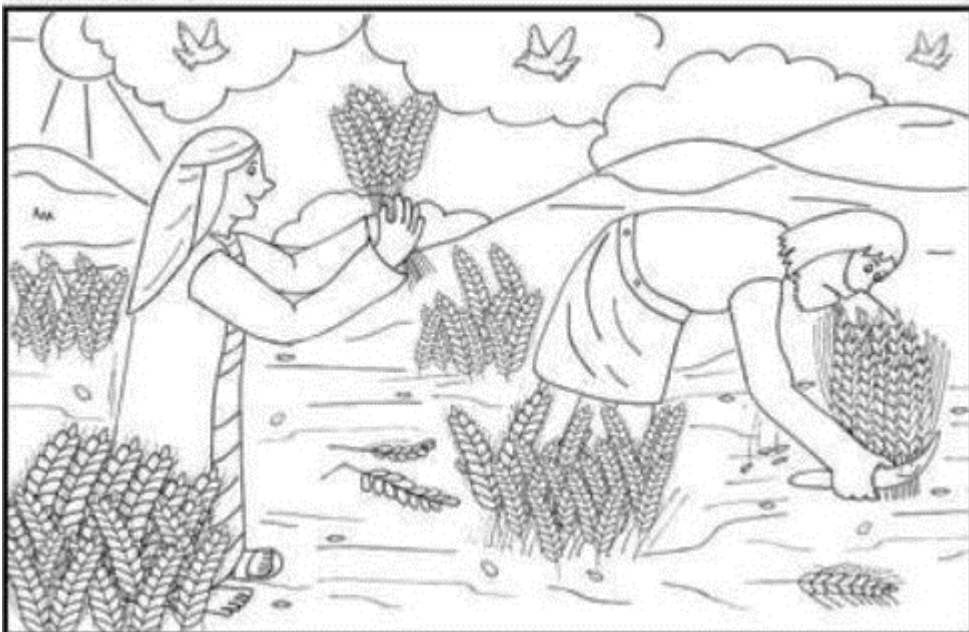
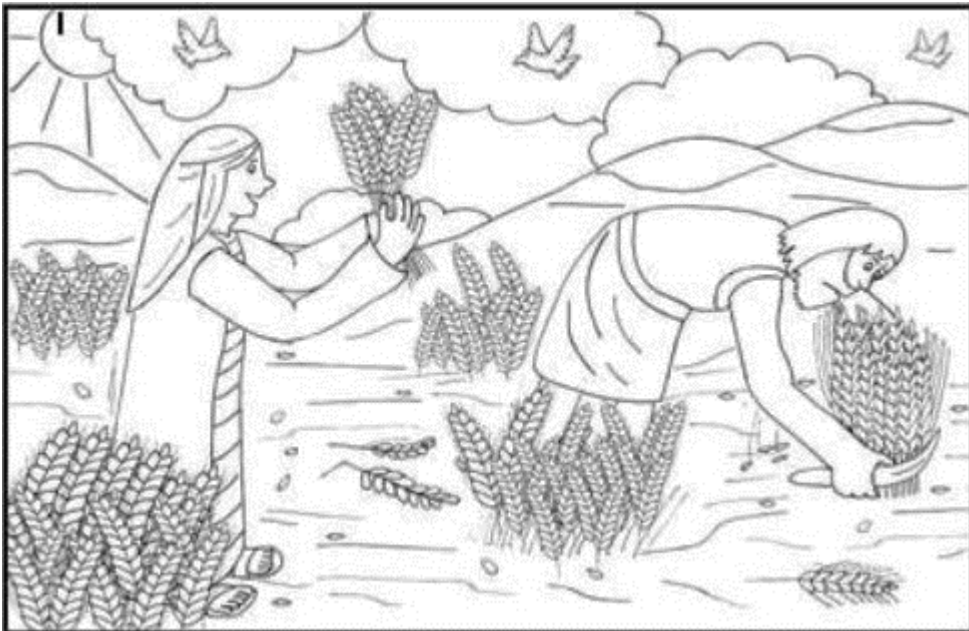
S tudjátok-e, mit énekel
fáradt vándor és madár?
„Szép az erdő, szép a mező,
gyönyörű a nyári táj!”

Gyerekkoldal

„A búzát, életnek nevezték a régiek.”

Mag, mag, búzamag,
benne aluszik a nap.
Szár, szár, búzaszár,
tehén alá szalmaszál.
Szem, szem, búzaszem
holnap lesz új kenyerem.

Találd meg a különbségeket!

Az aratás ünnepe

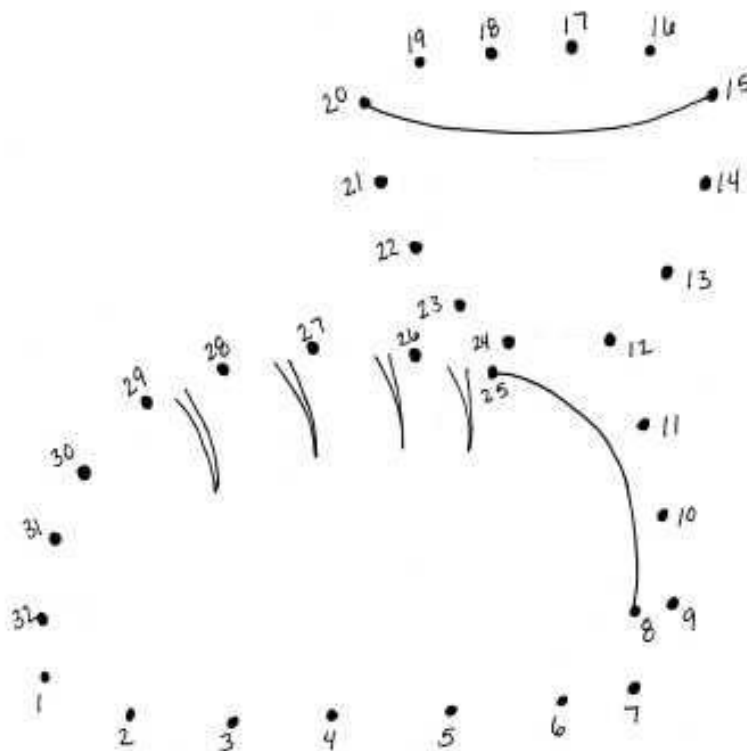
Az aratási időszak befejezése a nyár második felére esik. A hagyomány szerint az aratás után Szent István napra sütötték az új búzából készült első kenyeret. Ezen a napon országszerte aratóünnepet tartottak, ahol az aratás befejeztével az aratók búzakalászból és mezei virágokból aratókoszorút vagy búzababát kötöttek és ünnepélyes menetben a földesúr elé vitték. Az ünnep tánemulatsággal zárult.

A termény betakarításához kapcsolódó különböző vallásos ünnepségek a más-más kultúrájú népeknél egyaránt a hálaáldozat bemutatását jelentik. Ide kapcsolódik az új kenyér ünnepe is, amit a középkori Magyarországon még korábban, július 15-én ünnepeltek.

Hogyan került át augusztus 20-ára? 1818-ban Ferenc császár megengedte Szent István Budán őrzött kézereklyéjének a budai Várhegyen történő ünnepélyes körülhordozását. A Szent Jobb körmenet azóta is hagyományos ünnepi program. Minden ünnepnek fontos része az étkezés is, amit a kenyér szimbolizál a legjobban, ráadásul az aratás végét is körmenettel ünnepelték, így kézenfekvőnek tűnhetett ezt is az államalapító ünnepnapjára időzíteni.

Az ember legalapvetőbb élelmiszere a kenyér, az életet, a megélhetést és az otthont szimbolizálja. Az augusztus 20-ai állami ünnepen a nemzeti színű szalaggal átkötött kenyérrel fejezzük ki, hogy az élet és a haza összekapcsolódik. Az új lisztből készült kenyér az ünnepi asztal ékessége lett, és jelképévé vált az államiság ünnepének.

Kösd össze a számokat: Mi lesz ebből?

Megfejtés: _____

Jézus mondja:

„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

(János evangéliuma 6,51)

A nagy AI dilemma: Hol a helyem?

Ha a mesterséges intelligenciára (AI) gondolok, ugyanaz a kérdés jut eszembe, amit életünk során oly gyakran felteszünk. Születésünktől kezdve újra és újra meg kell küzdeni azért, hogy megtaláljuk helyünket a világban: családban, iskolában, munkahelyen, társaságban, gyülekezetben, egyházban, közéletben. Néha többször neki kell rugaszkodni a „helyezkedésnek”, mert változunk mi magunk, az élethelyzetünk, a minket körülvevő emberek és a környezetünk is. Új korok új kihívásai más helyre vezetnek minket. Akiket pedig Isten vezérel, azoknak Szentlélek vezetése alatt kell megtalálni felülről rendelt helyüket, a másokkal és – sáfárként – a világ dolgaival való helyes kapcsolatukat. Bár az AI-nak nincs személyisége és Krisztustól kapott elhívása, de az algoritmus ma mégis hasonló kérdést szegszne nekünk: hol a helyem?

Hol a helyem? – teszi fel nekünk a kérdést az AI, azonban vegyük észre, hogy az idők során nem először. Amit ma AI-nak nevezünk, annak alapja nagyságrendileg az 1950-es évekig nyúlik vissza. Az első nagy felindulás, hogy emberi cselekvést és gondolkozást imitáló gépeket alkossunk – ami például tud sakkozni – 15 év kisebb sikerei után kifulladt. A szakértői rendszerek megjelenése hozta a második nagy hullámot a '80-as években, aminek eredményeként egyszerűbb hangfelismerő megoldások és ipari prototípusok jöttek létre. Azonban az AI még mindig nem találta meg igazán a helyét a világban, a XX. század végén újra félsikerekkel zárult ez a korszak. 2010 környékére azonban összeállt az a hármás, ami elhozta azt a harmadik nagy hullámot, amiben most vagyunk: az okoseszközök folyamatosan termelik a gépi tanuláshoz szükséges rengeteg adatot, az egyre nagyobb teljesítményű számítógépek fel tudják ezeket dolgozni, valamint az AI kutatásban új elméleti eredmények születtek. Ma már nem kérdés, hogy az AI jobban tud-e sakkozni, mint mi, illetve hogy egészen emberszerűen tud velünk beszélgetni. A harmadik hullám áttört korábban bevehetetlen gátakat, azonban még kérdés, meddig fog terjeszkedni a tenger – hol lesz a part új helye? Megáll, visszaszorul vagy esetleg előnti az egész várost?

Hol a helyem? – a kérdés időről időre élesedik. Sokak szerint az AI helye most a „veszélyzónában” van, és szebb lenne a jövő, ha ezután karanténban – vagy inkább süllyesztőben – lenne. A fizikai és kibernetikai hadviselés közelsége táplálja félelmeinket, bár tegyük hozzá: a történelem AI nélkül is bővelkedik vérontásban. Hová mennénk vissza, ahol biztonságosabb világot találnánk? A Paradicsomig kellene – oda azonban a bűneset óta nem hátra,

mégcsak nem is előre, hanem felfelé vezet az út, amit megváltó Krisztusunk nyitott meg számunkra a kereszten. Óála van a biztos helyünk!

Hol a helyem? – az AI hullámozó útkeresése továbbra sem enged a balatoni víztükör hajnali ragyogásában való nyugodt ringatózást. Nem fent, hanem itt lent keresi a helyét, abban a viharos világban, ahová a keresztyének küldetése szól. Ennek a világnak pedig az a törvényszerűsége, hogy a hullámok ideig-óráig mégis kisimulnak, bár mielőtt ezt megtennék, a hullámhegy taréját a hullámvölgy mélypontja követi. Nincs ez másként a technológiai fejlődéssel sem. A megfigyelések szerint minden új technológiai megoldást kezdetben hatalmas figyelem és lelkesedés övez: a hullámot mindenki elsőként akarja meglovagolni, a tech cégek egyre nagyobb mértékben öntik a pénzt a fejlesztésekbe. A fejlődési hullámnak azonban van tetőpontja, amikor a valóság metsző méregfoga cápaként elkezd leharapdálni a naiv hullámlovások jókedvét. Nem mindennek van adott pillanatban rendelt ideje, rövid tündöklésben nem érik be a gyümölcs, sok okosnak gondolt világmegváltó ötlet hiábavalóságnak bizonyul, és végül elszakad az ezüstkötél, a kerék belezuhan a kútba – és a felhasználó felteszi a kérdést: Ment-e a technológiám által a világ elébb? A helykeresés azonban itt még nem ér véget, a szkepszis hullámvölgyének helyét a realitás lassú felismerése veszi át. A költői kérdés elkezd valódi válaszokat szülni: igen, ment elébb a világ, de nem úgy és nem annyit, mint ahogyan azt a rózsaszín ködben gondoltuk. Viszont a konkrét, valódi élethelyzetek egy részében nagy segítség lehet, és a valódi problémákra valódi megoldást adhat.

Hol a helyem – a valódi helyem? Véleményem szerint ez az AI igazi kérdése ma. Hol vannak azok a területek, ahol az AI igazi segítség, ahol szegényebbek lennénk nélküle, ahol életet menthetünk vele, ahol áldott (és nem megváltó) eszközzé lehet ebben a világban? Amikor a hétköznapiakban elkezdjük használni a nagy nyelvi modelleket, a generatív AI algoritmusokat (mint például a ChatGPT-t), hamar rájövünk arra, hogy hasznos információkkal tud szolgálni például egy adott dokumentumról. De hogy ezt kisajtoljuk belőle, az néha majdnem ugyanannyi munka, mintha az összegzést mi végeztük volna el. Sőt, akkor vagyunk igazán nyugodtak, ha az adott dokumentumot jobban ismerjük, mint az algoritmus. Javaslom kipróbálni: egyszerűen kérdezzük meg néha az algoritmustól: „Ebben egészen biztos vagy?” Tapasztalataim szerint az esetek döntő többségében visszakozni – vagy legalábbis pontosítani, helyesbíteni – fog. De hol van akkor az AI helye? Segít, félrevezet vagy hátráltat? Egy nyugat-európai kutató mondta nekem egyszer, hogy náluk a

kutatási pályázatok 70%-át ChatGPT-vel írják. Némi értetlenkedésem után hozzátette: a pályázat beküldője vállalja a felelősséget a tartalomért. Ha ő kritika nélkül elfogadja a ChatGPT „bla-bla” szövegeit, akkor a pályázata nem fog nyerni, és ez kizárólag ő felelőssége. Kulcsfontosságú ugyanis, hogy az AI nem vállal felelősséget, mert az továbbra is a miénk, legyünk akár hétköznapi felhasználók, tanárok, rendszerüzemeltetők, fejlesztők, gyártók.

Hol van tehát az AI valódi helye? Bár a kérdést eddig az AI szájába adtuk, ne felejtjük el, hogy eszközről, algoritmusról, tárgyról gondolkozunk. Az eszközt, a technika eredményét pedig az ember hívja elő a föld porából, és helyezi el a maga világában. Hová helyezzük? Állóporszívóként szűk sarokba vagy robotporszívóként szabad bejárást engedünk életterünk megannyi zugába? Talán itt is igaz lehet, hogy ahány ház, annyi szokás: az élet sokszínűségét és a felhasználási területek teljességét, az AI által hozott változások és kihívások színvilágát nem tudjuk egyetlen képbe zsúfolni, sem egyetlen képlettel leírni. Ki gondolta volna a mélytanuló rendszerek hullámhegye előtt, hogy ha 15 év múlva (azaz ma) nyaralni megyünk, nem fog kelleni a beláthatatlanul nagy autós térkép, hogy elég lesz egy mindig kéznél levő eszközbe magyarul beszélni, és azt 200 nyelven hallhatjuk viszont? De tegyük hozzá: ki gondolta volna, hogy az a bizonyos eszköz hamarabb tudni fogja, mit akarok venni, látni, hallani, mint én? Egyszerre elbűvölő és ijesztő, vonzó és elrettentő – mint a szent dolgok felé való közeledés öröme és félelme. Azonban ez a „szent” inkább „álszent”, „ő” helyett „az”. A helyét – annak világos határaival együtt – nekünk kell kijelölnünk, és együtt kell vele élnünk. Élhetünk vele, de nem élhetünk általa. A hullámhegy elején az volt a kérdés, hogy elveszi-e az AI a munkámat. Ma, a hullámszó lassacskán rendeződés felé induló fázisában sokkal inkább az a kérdés, hogyan tudunk célzottan tanított AI algoritmusokat építően használni a munkánkban. Mikor és miben van rá szükség, és hol kell továbbra is inkább elsődlegesen a bölcsességünkre, a szépérzékünkre, keresztyénként a felülről kapott elhívásunkra és Szentlélek belső megerősítésére hallgatunk? Hogyan tudjuk felismerni azt, hogy a nagy mintaszámon gépileg megtanult és a sikeresség magas valószínűségével kecsegtető AI javaslat valóban célravezető és helyes-e? Honnan tudhatjuk biztosan, hogy az AI által jónak gondolt javaslat mögött mi áll, és milyen láthatatlan tényezőkből vonta le a következtetéseket? Melyik út visz a világosság otthonába, és hol a sötétség lakóhelye? (Jób 18,19)

Hol az AI helye az életben? Ott, ahová azt én helyezem. Jó lenne ebben világosabban, tisztábban, egyértelműbben látni, és bátrabban fogalmazni: ha Krisztus szabadságra szabadított meg minket, miért engednénk magunkat a szolgaság igájába fogni? (Gal 5,1) Szabadságomban áll kikapcsolni a mobilomat. Szabadságomban áll nem szinkronizálni a karórámra a beérkező üzeneteket. Szabadságomban áll olyan napot tartanom, amikor megszakad a játékom menete, a szériám, az online jelenlétem – még akkor is, ha ezzel veszítek pár „életet”. Legyünk ebben merész bibliaolvasók, és értsük Jézus szavát az online terünkre is: „aki pedig elveszti [virtuális] életét énértem, az megtalálja azt [amelyik a Tőle való igazi]” (Mt 10,39). Szabadságomban áll segítenem a gyermekemet annak világos kijelölésében, hol a (mértékkel szabott) helye az AI-nak a keresztyén életében, legyen szó virtuális játékokról, közösségi felületekről, trendi cuccok célzott hirdetéseiről, élethű videós chatbotokról, AI generált mémekről, vagy ChatGPT-vel megoldott házi feladatról. A mostani harmadik AI hullámban és a jövőben előttünk lévő negyedik-ötödik-századik AI hullámban egyaránt merjük arra építeni az életünket, hogy osztályrészünk „kies helyre” esett (Zsolt 16,6), ez a helyünk a cselekvés szabadságának „tágas tere” (Zsolt 18,20; 31,9; 118,5; 119,45) Jézus Krisztus színe előtt. Ha hisszük, valljuk, tudjuk, hol van a mi helyünk, akkor sokkal könnyebb lesz személyes, hitből fakadó választ találnunk arra a nehéz kérdésre: hol az AI helye az életben?

Dr. Németh Balázs

a Magyar Tudományos Akadémia doktora

Becsatlakoztál?

**Mátrix sötétre festett látomás palettáján,
mesterséges intelligenciával irányított
marionettfigurák, a lepusztult falak mögött,
kibernetikus zsinórokhoz csatlakoztatva élik
mindennapi szimulált robot valóságukat.
Kitenyészített energiarablók uralta világ,
virtuális hatalommal átitatott lét.**

- Istenem -

Mi itt a valóság és mi lesz majd a tét?

Mondd!

„Te becsatlakoztál!?”

(Bakos Erika)

„Közeledjétek az Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” (Zakariás 4,8)

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. ... És így, ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Korinthus 12,12–14,26–27)

Emberi test, kapcsolatok, találkozások, e mai találkozót: **Jézus sziget.** Hogyan érnek össze ezek a szavak? Valójában mind Isten műve. Isten műve a vágy, hogy emberek találkozzanak. Isten műve a test, amelyik csodálatos képe lehet az együvé tartozásnak, egy csodálatos rendszer, amelyet Isten olyan különösre formált. Oly szépen írja az apostol, hogy bár a test külön tagokból áll, mégis egy test.

Nagyszerű alkotás, melyhez nem tud hasonlót alkotni az ember. Ahogy Krisztus testét, vagyis az egyházat, a keresztyének közösségét sem tudja ember megalkotni. Erőlködhetnénk mi, de odáig jutnánk csak, hogy emberi társaságot hozunk létre, ahol hasonló érdeklődési körűek vannak együtt. Tényleg! Kérdezem tőletek testvéreim, hiszen ma nagy többségében mi vagyunk együtt, valamelyik felekezethez tartozók a keresztyének nagy közösségéből. Mi különböztet meg minket például egy nyugdíjas szervezettől, vagy egyéb társaságtól, klubtól, összejöveteltől? Mi az, ami bennünk más, esetleg több, mint amazokban? Miért jobb egy gyülekezeti közösséghez tartozni, mint más emberi szerveződéshez?

Ha ezeket a kérdéseket nem tudjuk megválaszolni, akkor azt sem tudjuk, miért vagyunk ma itt, mi a közünk egymáshoz. Lehetne a fentebbi kérdésekre azt válaszolni, hogy itt jobb a légkör, de akkor hazudnánk, mert tudjuk, hogy ott, ahol emberek vannak, ott nem mindig a megfelelő légkör uralkodik, még ha próbáljuk el is játszani, hogy minden rendben van. Vannak súrlódások, kisebb-nagyobb konfliktusok, amelyek olyanok, ha a főntebbi páli példát nézzük, mint egy betegség a testben. Ilyenkor a test összezavarodik, a tagok összhangja felborul.

Minden kapcsolat akkor működik, ha nem egyetlen találkozásból áll, hanem a kapcsolatban jelen lévők megtalálják a maguk összhangját. Ez lehet, hogy évek, vagy évtizedek munkáját jelenti. Nem olyan egyértelmű, hogy a keresztyének közössége az, amelyben jobb a légkör, mint a többi emberi szerveződésben.

Lehet azt mondani, hogy itt valami különleges dologgal foglalkozunk. Ám lehetnek olyan közösségek még a világban, ahol szintén valami különleges dolog köti össze a tagokat. Olyasmivel foglalkoznak, amellyel máshol nem.

Az egyetlen jó válasz a kérdésre, hogy miért más a keresztyének közössége, mint a többi emberi szerveződés az az, hogy itt nem emberek indítják el a közösség szerveződését, hanem Isten. S akkor jó és tartós is, ha valóban Isten a kezdeményező. Isten az, aki kiválasztja, elhívja a gyülekezetek tagjait, akik aztán ennek a hívásnak engedelmeskedve kezdik meg közös együttléteiket, és majd hívogatnak másokat is a

közösségükbe. Ez az elhívás is lehet hosszas folyamat, s lehet valaki úgy gyülekezeti tag, hogy még nem kötelezte el magát egészen Krisztus mellett. Ezek a közösségek is sérülékenyek, könnyen megbomolhat az egyensúly. Ám amiről Pál beszél

az Krisztus teste, amely, bármi érje is, meg nem szűnik, fel nem bomlik, mert maga Isten fia az, aki egyben tartja. Ez a mi nagy mentsvárunk, és egyetlen reményünk. Erőlködhetünk mi, szervezhetünk ilyen és hasonló rendezvényeket, de Isten nélkül semmit sem fog érni, és nem fog változást előidézni.

A mi feladatunk testvéreim, hogy Krisztus testként, elhívásunkhoz méltó életet éljünk, elfogadva egymást, ha kell egymással szenvedve, sírva, vagy a másikkal örülve, s adja Isten, hogy mindnyájunkról elmondható legyen: **mi Krisztus testének tagjai vagyunk.** Ez a legtöbb, amit elérhetünk, de ennél nem is kell több. Ámen.

Koncz Zsolt lp.
Sarkad, Éden Camp – 2025. augusztus 16.

**„A testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők.”
(Római levél 12,10)**

Gyülekezeti Krónika

A keresztség sákramentumában részesültek:

Juhász Tamás és Juhász-Krencz Rebeka leánya: **Janka**

Dandé László Zoltán és Deák Orsolya leányát: **Mira**

Zsákai Martin Erik és Zsákainé Gulyás Kitti fia: **Martin Noel**

Buknicz Ákos és Bakos Enikő gyermekei: **Ádám és Aliz**

Felnőtt keresztség:

Buknicz Ákos és Bukniczné Bakos Enikő

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened.” (Ézsaiás 43,1-3)

Gyülekezetünkben elhunytak és eltemettek:

Tóth Gáborné született Bende Zsófia 80 évet élt asszonytestvérünk – Sarkad, Béke sétány u. 3. sz. alatti lakos. Vigasztaló ige: Ézsaiás 55,8–11: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál. Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”

1Korinthus 13,9–10: „Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.”

**A Mindenható Isten enyhítse
a gyászolók fájdalmát!**

A Sarkad-Belvárosi Református Egyházközség
időszakosan megjelenő lapja

Szerkesztő-bizottsági tagok:

Dr. Koncz-Vágási Katalin és Koncz Zsolt lelképásztorok

Dr. Taybani Jamal gondnok

Péntek István presbiter

Felelős kiadó: az egyházközség elnöksége

5720 Sarkad, Veress Sándor u. 15.

Telefon: 20/429 – 1285

E-mail: sarkad-belvaros@reformatus.hu - Web: www.reformatus-sarkadbelvaros.hu
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

HAGYOMÁNYOS ÉS ONLINE ALKALMAINK

Reggeli csendes percek: a hét minden napján –
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Intézményi reggeli áhítat a Gyülekezeti teremben:
szerda reggel 7:30

Imaközösség és Hétközi Bibliaióra a
Gyülekezeti teremben: csütörtök délután 5 óra

Vasárnapi Istentisztelet a Templomban:
vasárnap délelőtt 10 óra

Gyermek-istentisztelet: vasárnap de. 10 óra

Újításági Bibliaióra: szombat du. 4 óra

Istentisztelet Újszalontán: hónap első vasárnap
du. 14:30

Online Istentisztelet a Sarkad TV-vel közösen
– <https://www.facebook.com/tv.sarkad>
www.facebook.com/Sarkad-Belvárosi-Református-Egyházközség

Műszöverség: hónap első kedd du. 5 óra – a Klub
teremben

Férfi kör: havonta egyszer, du. 5 óra – a Klub
teremben

**Újbori hálaadás
2025. október 26.**

Uszka Huba: Az Útkészítő

Monodráma

Előadja:

Váncsa Gábor színművész

2025. október 5. vasárnap 15:00

Sarkad-Belvárosi Református Templom

A belépés ingyenes.